

ROMÂNIA

TRIBUNALUL (...)

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 08 Noiembrie 2024

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Grefier (...)

Pe rol fiind judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul (...) și pe pârâtul (...), având ca obiect - anulare act administrativ.

Dezbaterile și concluziile părților prezente au fost consemnate în încheierea de ședință din 6.11.2024, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța pentru a da posibilitatea părților să-și exprime în scris punctul de vedere cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile OUG nr. 62/2024, având în vedere că cererea de amânare formulată de pârât a fost respinsă, a amânat pronunțarea pentru azi, 6.11.2024.

INSTANȚA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin **acțiunea** înregistrată pe rolul (...) la data de (...), sub dosar nr. (...), acțiune declinată prin Sentința civilă nr. (...) în favoarea Tribunalului (...), Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal, reclamantul (...) a solicitat, în esență, anularea Ordinului (...) prin care, în temeiul art. 10 alin. 6¹ din O.U.G. nr. 43/2002, s-a dispus revocarea sa din funcția de (...) în cadrul (...), precum și repararea prejudiciului cauzat prin emiterea acestui ordin.

Prin Ordinul (...) reclamantul a fost numit în funcția de ofițer de poliție judiciară în cadrul (...) iar prin Ordinul nr (...) reclamantul a fost detașat pentru o perioadă de 6 ani, începând cu data de (...) în cadrul (...).

Ulterior, prin Ordinul (...), reclamantul a fost numit în funcția de ofițer de poliție judiciară în cadrul (...), având în vedere că în baza Ordinului nr. (...) a fost detașat pentru o perioadă de 6 ani în cadrul acestui serviciu.

Prin Ordinul (...), s-a dispus revocarea reclamantului din funcția de ofițer de poliție judiciară în cadrul (...) întrucât scopul pentru care s-a dispus detașarea acestuia în cadrul (...), raportat la atribuțiile prevăzute în Titlul IX – Cap II – atribuțiile ofițerilor și agenților de poliție din Regulamentul de ordine interioară al (...) aprobat prin Ordinul nr. (...), nu mai subzistă.

După expunerea motivelor pentru care s-a apreciat oportună revocarea reclamantului din funcție, în finalul ordinului emis se arată că revocarea din funcție a comisarului șef de poliție (...) are în vedere exclusiv activitatea profesională și atitudinea ofițerului, apreciate ca fiind necorespunzătoare, măsura fiind fundamentată de conținutul informărilor întocmite de (...) în urma controalelor efectuate la nivelul (...) în cursul anilor (...) și (...).

Ordinul a fost emis, printre altele, și în temeiul art. 10 alin. 6¹ din O.U.G. nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.

Apreciind că ordinul este nelegal și netemeinic, reclamantul a promovat acțiunea în contencios administrativ pentru anularea Ordinului nr. (...)

Prin **întâmpinarea** formulată de pârâtul (...), s-a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Apreciază că actul administrativ unilateral contestat, respectiv Ordinul nr. (...) respectă întru-totul rigorile dispozițiilor art. 10 din OUG nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție prin care legiuitorul a recunoscut procurorului șef al Direcției Naționale

Anticorupție prerogativa numirii și revocării ofițerilor și a agenților de poliție judiciară în cadrul DNA.

Astfel, prevederile art. 10 alin. 3 și 4 din OUG nr. 43/2002 învederează faptul că ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control al procurorilor din cadrul DNA, dispozițiile acestora din urmă fiind obligatorii pentru ofițeri și agenți în ce privește activitatea specifică urmăririi și cercetării penale. Fiind vorba despre norme juridice speciale, ele sunt de strictă interpretare și aplicare.

Potrivit dispozițiilor art. 10 alin.5 din actul normativ citat, „Detașarea ofițerilor și a agenților de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție se face, la propunerea nominală a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, prin ordin al ministrului administrației și internelor, iar numirea acestora în funcții se face prin ordin al procurorului șef al acestei direcții.

Potrivit alin. 6 al aceluiași articol, „Ofițerii și agenții de poliție judiciară sunt detașați în interesul serviciului pe o perioadă de 6 ani, cu posibilitatea prelungirii detașării în funcție, cu acordul, acestor\ iar alin. 6' prevede că detașarea ofițerilor și a agenților de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție încetează înaintea împlinirii perioadei prevăzute la alin. 6 prin revocarea din funcție dispusă prin ordin motivat al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție”.

Ca atare, detașarea ofițerilor și agenților de poliție judiciară în cadrul DNA reprezintă un atribut suveran al procurorului șef al DNA și simetric opus, tot acesta este îndreptățit să dispună încetarea detașării, anterior termenului pentru care a fost dispusă, prin ordin motivat.

Dispozițiile art.10 alin. 6¹ din OUG nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție nu circumstanțiază care sunt motivele pentru care procurorul șef poate dispune încetarea detașării și în atare context este evident că o astfel de măsură poate fi dispusă atât pentru motive ce nu țin de persoana ofițerului sau agentului de poliție judiciară detașat, cât și pentru motive ce țin de activitatea profesională desfășurată de acesta, iar în condițiile în care procurorul șef apreciază necorespunzătoare o atare activitate, este îndreptățit să emită ordinul de încetare a detașării.

Ca atare, pentru determinarea ipotezelor în care procurorul șef al DNA poate dispune încetarea detașării ofițerului sau agentului de poliție judiciară este necesar recursul la principiul simetriei formelor și astfel, dacă detașarea ofițerilor sau agenților de poliție judiciară reprezintă rezultatul evaluării activității acestora de către procurorul șef și reflectă considerente strict de oportunitate, analizate exclusiv de procurorul șef DNA, tot acesta este în măsură să decidă în ce măsură activitatea desfășurată de ofițerul sau agentul de poliție judiciară corespunde exigențelor necesare funcționării în cadrul DNA.

Detașarea și încetarea detașării ofițerilor și agenților de poliție în cadrul Direcției Naționale Anticorupție presupun exercitarea unui drept de apreciere rezervat exclusiv procurorului șef DNA.

Din interpretarea art. 10 alin. 5, 6 și 6' din OUG 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, completată și modificată, rezultă că măsura revocării ofițerilor și agenților de poliție judiciară detașați în DNA este un atribut exclusiv al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, fiind obligatorie și definitivă, conducând de drept la încetarea detașării acestora, fără a fi necesar acordul polițiștilor.

În acest sens, se poate observa că, dacă la alin. 6 este specificat faptul că prelungirea detașării se efectuează doar cu acordul ofițerilor și agenților de poliție judiciară, alin. 6', introdus prin OUG 134 din 29 septembrie 2005, nu mai cuprinde această specificație, legiuitorul având în vedere expres această împrejurare în care acordul angajatului nu este necesar.

În consecință, pentru revocarea din funcție a ofițerilor și agenților de poliție judiciară este suficient ca procurorul șef al DNA să emită un ordin motivat care se comunică Ministerului Afacerilor Interne. Nefiind vorba despre o măsură disciplinară, nu este nevoie nici de o anchetă disciplinară, atât timp cât prin ordin nu se aplică o sancțiune de acest gen, ci se ia doar o măsură administrativă.

Astfel, revocarea trebuie înțeleasă ca o măsură de încetare a detașării înainte de împlinirea perioadei pentru care s-a încuviințat detașarea, iar nu ca o măsură disciplinară.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține următoarele:

Prin Ordinul nr. (...) reclamantul, ce deținea funcția de ofițer de poliție judiciară, a fost detașat în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pentru o perioadă de 6 ani, iar prin Ordinul nr. (...) a fost numit în funcția de ofițer de poliție judiciară în cadrul (...).

Prin Ordinul nr. (...), în temeiul art. 3 alin. 3 și art. 10 alin. 5 și 6¹ din OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, s-a dispus revocarea reclamantului din funcția de ofițer de poliție judiciară în cadrul (...) „întrucât scopul pentru care s-a dispus detașarea ofițerului în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, raportat la atribuțiile prevăzute în Titlul IX – Cap. II – Atribuțiile ofițerilor și agenților de poliție din Regulamentul de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție aprobat prin Ordinul nr. 1643/C din 15 mai 2015, nu mai subzistă în prezent, motivele care evidențiază această situație fiind următoarele: (...)”

În esență, în expunerea acestor motive s-au indicat următoarele: „un factor important care este de natură a influența negativ activitatea ofițerilor de poliție judiciară în materia culegerii de date și informații privind fapte de corupție este legat de atmosfera tensionată care există între ofițerii de poliție judiciară, precum și între unii dintre aceștia și procurorii din cadrul (...)” Se reține că această atmosferă tensionată a fost constatată și cu ocazia controlului din (...), când s-a propus monitorizarea acestei stări conflictuale, care dacă nu se detensionează, să se aibă în vedere posibilitatea încetării detașării ofițerului (...).

S-au mai reținut următoarele: „Cu ocazia activității de control din perioada (...) s-a constatat că tensiunile dintre colegi nu numai că nu s-au diminuat, ci dimpotrivă, au continuat, extinzându-se și în ceea ce-i privește pe procurori;” cu referire la reclamant, s-a menționat că „ofițerul își îndeplinește atribuțiile de serviciu în mod necorespunzător, raportat la cerințele calitative necesare unui lucrător de poliție (...)”; că are „o atitudine autosuficientă, atât față de ofițerii de poliție judiciară, cât și față de procurorii din cadrul structurii”; că face deseori „aprecieri negative la adresa pregătirii profesionale a procurorilor și judecătorilor care au o altă opinie în dosarele în care el a efectuat acte de procedură”; că „obișnuiește să conteste dispozițiile procurorului, comunicând că nu le va da curs”; că „nu respectă întru totul activitățile ce i-au fost delegate și nu și-a corectat conduita și atitudinea profesională deși i s-a atras atenția în mai multe rânduri”; că martorii au fost audiați de către ofițerul de poliție „în mod inadecvat, ofițerul comportându-se arogant și ridicând tonul față de aceștia”; „Suspiciunile permanente pe care (...) le manifestă față de colegi, atitudinea sa de a contesta deciziile procurorilor, manifestată uneori inclusiv prin refuzul de a-i saluta (...)”

În speță, printre motivele de nelegalitate ale Ordinului se invocă lipsa motivării, respectiv lipsa indicării motivelor prevăzute de art. 27¹³ din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, singurele dispoziții care în opinia reclamantului, ar reglementa motivele de încetare a detașării.

Reclamantul contestă aspectele reținute în justificarea revocării sale din funcție și apreciază că starea de fapt reținută în ordin nu se încadrează în nici una dintre situațiile prevăzute de lege pentru încetarea detașării, ci ar reprezenta o veritabilă sancționare disciplinară pentru care nu au fost respectate procedurile prevăzute de lege, invocând că potrivit art. 57 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, „constituie abateri disciplinare: (...)”

a) comportarea necorespunzătoare, în serviciu, familie sau în societate, care aduce atingere onoarei, probității profesionale a polițistului sau prestigiului instituției;

b) neglijența manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege;

c) întârzierea repetată sau nejustificată a soluționării lucrărilor;

c') refuzul nejustificat de a îndeplini o atribuție de serviciu cuprinsă în fișa postului;

d) depășirea atribuțiilor de serviciu ori lipsa de solitudine în relațiile cu cetățenii;(...)"

În speță, reclamantul nu a fost cercetat și sancționat disciplinar.

Pe de altă parte, pârâtul invocă faptul că art. 10 alin. 6 din OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție nu circumstanțiază care sunt motivele pentru care procurorul șef poate dispune încetarea detașării și în atare context, în aprecierea pârâtului, o astfel de măsură poate fi dispusă atât pentru motive ce nu țin de persoana ofițerului sau agentului de poliție judiciară detașat, cât și pentru motive ce țin de activitatea profesională desfășurată de acesta. Totodată, pârâtul apreciază că revocarea poate fi dispusă strict pe chestiuni de oportunitate.

Potrivit art. 10 alin. 6¹ din O.U.G. nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție „(6¹) *Detașarea ofițerilor și a agenților de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție încetează înaintea împlinirii perioadei prevăzute la alin. (6) prin revocarea din funcție dispusă prin ordin motivat al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție.*”

Se pune astfel întrebarea dacă în aplicarea dispozițiilor art. 10 alin. 6¹ din O.U.G. nr. 43/2002, motivele pe care le poate invoca procurorul șef al DNA pentru a dispune încetarea detașării pot fi și de natură disciplinară precum și de altă natură, iar în caz afirmativ dacă este sau nu necesară existența unei sancțiuni disciplinare aplicate, măsură care să aibă caracter definitiv.

În acest context, există premisele nașterii unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea fondului cauzei, fiind vorba de un litigiu ce se încadrează în categoria celor ce fac obligatorie sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în condițiile stabilite prin OUG nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, întrucât asupra acestora instanța supremă nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

Astfel, potrivit art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024 „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Art. 1 din ordonanță prevede domeniul de aplicare al acesteia, stabilind la alin. 1 că „se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.”

Obiectul procesului vizează raporturile de serviciu ale reclamantului, ce face parte din categoria personalului plătit din fonduri publice, polițistul fiind funcționar public civil, cu statut special, iar ordinul contestat reprezintă un act administrativ individual, ipoteze ce se încadrează în tezele finale ale dispozițiilor art. 1 alin. 1.

Față de prevederile legale invocate, văzând și poziția părților, instanța apreciază necesară sesizarea ÎCCJ cu dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în aplicarea dispozițiilor art. 10 alin. 6¹ din OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, motivele ce stau la baza revocării din funcție sunt sau nu limitate la cazurile de încetare a detașării prevăzute de art. 27¹³ din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, ori textul de lege al art. 10 alin. 6¹ din O.U.G. nr. 43/2002 permite sau nu invocarea și a altor motive, precum și care ar fi natura acestora, de exemplu de natură disciplinară, iar în caz afirmativ, dacă motivele trebuie sau nu întemeiate pe soluții definitive anterioare emiterii Ordinului?”

Punctul de vedere al instanței este următorul:

Potrivit art. 10 alin. 6¹ din O.U.G. nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție „(6¹) *Detașarea ofițerilor și a agenților de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție încetează înaintea împlinirii perioadei prevăzute la alin. (6) prin revocarea din funcție dispusă prin ordin motivat al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție.*”

Textul de lege nu oferă indicii cu privire la motivele care ar putea susține o dispoziție de revocare din funcția de ofițer de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, situație în care nu ar fi exclusă ipoteza susținută de reclamant, ca motivele de revocare să fie preluate din legea ce reglementează statutul polițistului, întrucât îi oferă acestuia previzibilitate și o asumare a consecințelor conduitei sale.

Potrivit art. 27¹³ din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, „*Delegarea, respectiv detașarea încetează în următoarele situații:*

- a) la data expirării perioadei pentru care s-a dispus;*
- b) desfășurarea activității care a impus delegarea, respectiv detașarea nu mai este necesară;*
- c) șeful unității în care este încadrat polițistul își retrage acordul cu privire la detașarea polițistului;*
- d) la cererea polițistului, când a intervenit una dintre situațiile prevăzute la art. 27¹².*”

De asemenea, nu pot fi excluse nici aspectele legate de conduita polițistului, ce îi poate afecta nu doar exercițiul în continuare a funcției în care a fost delegat, ci chiar cariera de polițist, sancțiunile disciplinare prevăzute de art. 58 din același act normativ fiind: „a) *muștrare scrisă;* b) *diminuarea salariului funcției de bază cu 5 - 20% pe o perioadă de 1 - 3 luni;* c) *amânarea promovării în grade profesionale sau funcții superioare pe o perioadă de 1 - 3 ani;* d) *trecerea într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut;* e) *destituirea din poliție.*”

Aceasta mai ales că potrivit art. 10 alin. 8 din O.U.G. nr. 43/2002 privind Direcția națională Anticorupție „*Ofițerii și agenții de poliție judiciară, pe perioada numirii în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru ofițerii de poliție și agenții de poliție, cu excepțiile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență.*”

Reclamantul și-a exprimat punctul de vedere în sensul respingerii solicitării ca inadmisibilă.

Apreciază că nu sunt create premisele apariției unei practici neunitare, care să poată fi preîntâmpinată pe calea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, așa încât sesizarea, privită din această perspectivă, apare ca fiind inadmisibilă.

Separat de acest aspect, pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu. Altfel spus, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și a înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

Mecanismul hotărârii prealabile nu trebuie însă transformat în reversul său, respectiv într-o procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente sau în una care să substituie recursul în interesul legii

În cazul analizat, se solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală dificultate, așa încât o interpretare corectă a prevederilor în vederea soluționării cererii impune realizarea unei analize de conținut și corelată a normelor cuprinse în art. 10 alin. 61 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, coroborat cu celelalte dispoziții care reglementează motivarea actelor administrative.

Or problema motivării actelor administrative este una clar definită de toate reglementările în materie, dispozițiile art. 10 alin. 6¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nefăcând notă discordantă sub acest aspect, astfel încât nu este vorba de

identificarea unor texte de lege lacunare ori controversate care să necesite interpretarea printr-o hotărâre prealabilă; prin urmare, rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând, în acest scop, mecanismele de interpretare a actelor normative.

Una dintre condițiile de legalitate și validitate a actului administrativ o reprezintă motivarea acestuia de către autoritatea emitentă, obligația motivării reprezentând și o garanție contra arbitrarului și excesului de putere al autorităților administrației publice, impunându-se mai ales în cazul actelor prin care se suprimă drepturi sau situații juridice individuale, cum este cazul în speță.

De asemenea, pentru a putea să exercite controlul legalității actelor administrative în conformitate cu art. 18 din Legea nr. 554/2004, instanța de judecată trebuie să cunoască rațiunile pentru care autoritatea publică, în îndeplinirea puterii sale discreționare, a ales soluția adoptată prin actul atacat, astfel încât motivarea trebuie să fie intrinsecă actului administrativ.

În plus, o decizie de natură a produce efecte privind drepturile și libertățile fundamentale trebuie motivată nu doar din perspectiva competenței de a emite acel act administrativ, ci și din perspectiva posibilității persoanei și a societății de a aprecia asupra legalității și temeiniciei măsurii, respectiv asupra respectării granițelor dintre puterea discreționară și arbitrarul.

A accepta teza potrivit căreia autoritatea statului competentă să adopte o anumită măsură nu trebuie să-și motiveze deciziile echivalează cu golirea de conținut a esenței democrației, a statului de drept bazat pe principiul legalității.

De altfel, și în jurisprudența comunitară se reține că motivarea trebuie să fie adecvată actului emis și trebuie să prezinte de o manieră clară și univocă algoritmul urmat de instituția care a adoptat măsura atacată, astfel încât să li se permită persoanelor vizate să stabilească motivarea măsurilor și, de asemenea, să permită curților comunitare să efectueze revizuirea actului, insuficiența motivării sau nemotivarea atrăgând nulitatea sau nevalabilitatea actelor comunitare.

Motivarea este necesară și atunci când instituția emitentă dispune de o largă putere de apreciere, căci astfel se conferă actului transparență, particularii putând verifica dacă actul este corect fundamentat și, în același timp, permite exercitarea de către instanțe a controlului jurisdicțional.

De asemenea, art. 31 alin. (2) din Constituția României prevede obligația autorităților publice de a asigura informarea corectă a cetățeanului asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

Aceasta, cu atât mai mult cu cât în speță, efectele actului administrativ contestat privesc dreptul la muncă, drept care nu poate fi vătămat printr-un act nemotivat.

Motivarea actului administrativ nu trebuie să fie una formală, ea trebuind să descrie temeiurile care au stat la baza adoptării actului astfel încât să permită o verificare temeinică a acestora.

Motivarea actului administrativ constituie o garanție împotriva arbitrarului menită, pe de o parte, să permită destinatarului unei decizii administrative să-i cunoască și să-i evalueze temeiurile, față de care să poată formula apărări, iar pe de alta parte, să facă posibilă exercitarea controlului de legalitate, o motivare insuficientă sau contradictorie echivalând cu lipsa motivării, [cauza C -367/1995, cauza C - 41/1969, cauza C - 509/1993]

Pârâtul nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la chestiunea de drept ridicată.

Drept urmare, văzând că potrivit art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 este obligatorie sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dosarele având ca obiect drepturi salariale ale personalului bugetar, chiar dacă ele se desfășoară în primă instanță,

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DISPUNE

În temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă în aplicarea dispozițiilor art. 10 alin. 6¹ din OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, motivele ce stau la baza revocării din funcție sunt sau nu limitate la cazurile de încetare a detașării prevăzute de art. 27¹³ din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, ori textul de lege al art. 10 alin. 6¹ din O.U.G. nr. 43/2002 permite sau nu invocarea și a altor motive, precum și care ar fi natura acestora, de exemplu de natură disciplinară, iar în caz afirmativ, dacă motivele trebuie sau nu întemeiate pe soluții definitive anterioare emiterii Ordinului?”

Suspendă judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Prezenta Încheiere se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție și se transmite prin poștă electronică și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura prezentei spețe.

Fără cale de atac.

Pronunțată azi, 08.11.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte,
(...)

Grefier,
(...)

Red. (...)
Tehnored. (...)
Ex. 3

ROMÂNIA

TRIBUNALUL (...)

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la (...)

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Grefier (...)

Pe rol fiind judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul (...) și pe pârâțul (...), având ca obiect - anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică la prima strigare a cauzei se constată lipsa părților.

Procedura legal îndeplinită.

Având în vedere lipsa părților, instanța în baza disp. art. 121 alin. 5 din ROI lasă cauza pentru o nouă strigare la sfârșitul ședinței de judecată.

La apelul nominal făcut în ședința publică la a doua strigare se constată lipsa părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că la data de (...), pârâțul a depus la dosar înscrisuri precum și o cerere de amânare la care a anexat o adresă și un extras de pe portalul instanțelor cu privire la dosarul nr. (...).

Instanța constată că pârâțul a depus la dosar pentru acest termen de judecată o cerere de amânare pentru imposibilitate de prezentare, prezența doamnei consilier juridic (...) fiind necesară pentru susținerea intereselor instituției în cadrul altui dosar, aflat pe rolul (...).

În deliberare asupra cererii de amânare formulată de pârât, instanța o respinge având în vedere că nu s-a făcut dovada faptului că doamna consilier juridic este singurul jurist din cadrul instituției care ar fi putut susține și reprezenta interesele pârâțului în prezenta cauză.

Față de motivul pentru care s-a acordat prezentul termen de judecată, respectiv discutarea cererii de sesizarea a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul OUG nr. 62/2024, instanța constată că ambele părți au fost citate cu mențiunea de a-și spune punctul de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul OUG nr. 62/2024 cu privire la necesitatea lămuririi următoarei chestiuni de drept, respectiv „*Dacă în aplicarea dispozițiilor art. 10 alin. 6¹ din OUG nr. 43/2002, motivele ce stau la baza revocării din funcție sunt sau nu limitate la cazurile de încetare a detașării prevăzute de art. 27¹³ din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, ori textul de lege al art. 10 alin. 6¹ din O.U.G. nr. 43/2002 permite sau nu invocarea și a altor motive, precum și care ar fi natura acestora, de exemplu de natură disciplinară, iar în caz afirmativ, dacă motivele trebuie sau nu întemeiate pe soluții definitive anterioare emiterii Ordinului?*”

Instanța rămâne în pronunțare asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și pe eventuala suspendare a judecății în condițiile OUG nr. 62/2024.

INSTANȚA

Pentru a da posibilitatea părților să-și exprime în scris punctul de vedere cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile OUG nr. 62/2024, având în vedere că cererea de amânare formulată de pârât a fost respinsă, va amâna pronunțarea în cauză.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Amână pronunțarea în cauză la data de (...) cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și pe eventuala suspendare a judecății în condițiile OUG nr. 62/2024, pronunțarea hotărârii urmând a se face prin punerea soluției la dispoziția părților prin îndrituirea grefei instanței, potrivit art. 396 alin. 2 cod de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică de la (...).

Președinte,
(...)

Grefier,
(...)

(...)